

Az történt, hogy a gyárat bezárták, s engem új munkahelyek irányába sodort a szél. Szerencsém volt, mint mindig, a munkahely adta magát, a főnök rendes, a munka jó, minden ok, csak el kell járnom a formaságokat. Ezt nálunkfelé úgy hívják, hogy **kell angazsálós dosszárt eljárjak**.

Kaptam egy dossziét, amin minden ki volt már töltve rólam és az életemről, csak az nem, hogy házas vagyok-e vagy sem. Ezen időnként én is elgondolkodom, habár biztosra tudom, nem voltam olyan becsületes, hogy megtiszteljem az asszonyt egy ilyen gyönyörű papírformasággal, mint a házasság.

Szóval, kaptam ezt a dossziét, hogy menjek el vele az orvoshoz, hogy írja oda, hogy munkaképes vagyok. Mert az új főnököm ejsze balfék, és mikor felvesz, nem látja, hogy munkaképes vagyok-e vagy sem. Fogom a dossziét, **irány a csaláadorvos**.

Nincs szerencsém ezzel a nagy hóval, a csaláadorvos környékén sehol egy parkolóhely, az út szélén végig gátként áll az útról lenyomott magas hó. Ez kell nekem, ha falura költöztem, gondolom, s beleparkolok a nagy hóba. Ha majd nem fogok tudni kiállni, csak kerül a környéken egy-két markos legény, vagy egy traktor, aki kihúzzon. Ez a jó része a falusi életnek, az emberek segítik egymást.

A házi orvosnál szerencsém van, csak húsz percet kell várnom, nincsenek sokan előttem. A múltkori alkalmazásomkor teli volt a váróterem, mikor érkeztem. Na de itt **élvezet a várakozás, vannak játékok** a váróteremben. A csaláadorvos kedvesen fogad, tölti is ki a dossziét, nem kérdi, hogy mit akarok.

Sőt, azt sem kérdi, hogy munkaképes vagyok-e, lehet, hogy azért, mert ismer, és tudja, lehet, hogy azért, mert úgyis mindegy, ha egyszer az ember dolgozni akar, akkor azt úgysem tudja a családorvos megállítani. Pár másodperc alatt kész is van a kitöltenivaló, **búcsúzhatok is a családorvostól és 25 lejemtől.**

Mert ennek a szolgáltatásnak ára van, ez nem tartozik bele a háziiorvosi teendők közé. Ez egy amolyan luxusszolgáltatás a jelenlegi román egészségügyi rendszerben, hogy dolgozni engedik az embert. Na de az ámokfutásom itt még nem ér véget, kiderül, hogy el kell mennem egy munkaegészségügyi szakorvoshoz. Mehetek a Templom utcába vagy a Polira, tudom meg.

A Templom utcában most épp ott kell, hogy legyenek, mondja a doktornő, úgyhogy pattanok is autóba, harmadik nekifutásra kievickélek a nagy hóból, s repesztem be a városba, hogy még ma legyenek meg a papírok.

Jó napot, doktor úr, van itt egy dolgozni akaró

A Templom utcai magánrendelő előterében hatalmas csend van, mikor belépek, a váróterem pedig dugig van emberekkel. Húsz szem mered rám a hatalmas csendben, mindenki lábán olyan kék kórházi zacsi, **hogy ne olvadjon a hó a drága padlócsempére.** A drámai csendet félek megtörni, pedig szívesen megkérdezném, hova kell mennem, ha egyáltalán jó helyen járok.

Rátekintek a falra függesztett órarendre, de az első sort sem olvasom el, nyílik az ajtó, és kilép rajta egy kedves néni, amolyan mesebeli anyóka. Na de nem az, amelyik mézeskalács házikóban lakik, és feltétlenül elemózsiával akarja megtölteni a tarisznyád, nem, ez annál egy picit szigorúbb azért.

Kezdi is azonnal a felsorolást, a profi sofőr oda a tulsó szobába menjen, a nemtomki pedig nemtomhova, kik jöttek most és miért. Négyen mutogatják a papírjaikat, hogy mit akarnak, én is beállok a sorba a dossziémmal. A doktor úr nincs itt, mondja nekem, de felhívja. „Jó napot, doktor úr, **van itt egy dolgozni akaró.**”

Aztán még pár szót váltanak, és megszületik a konklúzió: **fizessek itt 60 lejt**, majd menjek át a kórházba a Polira, s ott a doktor úr kitölti a maradék papírokat. Adom a pénzt, kapom a kasszabont, a kedves néni kitölt valamit a dossziéban, rak pár pecsétet, kiixeli, hogy „apt”, azaz, hogy munkaképes vagyok, majd megmondja, a Polin hányas szobába menjek. A dosszié itt marad, én csak két papírt viszek tovább.

Félpucéran sóhajtozunk 60 lejért

A Polin aránylag könnyen megtalálom a megadott számú szobát. A várakozás nem túl hosszú, de unalmas, itt nincsenek játékok. A doktor bácsi, aki bent ül, elég jó fejnek tűnik. Kérdi, milyen munkakörben fogok dolgozni, mondom, hogy fotóriporter leszek. Na, akkor vetkőztek le derékig, s sóhajtozzak nagyon.

Miközben ő hallgatózik a fonendoszkóppal, én akkorán sóhajtozok, hogy még a „jaj” szót is kiejtem kétszer. A doktor bácsin látszik, hogy ért a riporteri mesterséghez, tudja, hogy **az újságíró legfontosabb feladata a sóhajtozás**.

Jönne, hogy mondjam neki, hogy ő is sóhajtozna, ha akkora fizetése lenne, mint nekem, és 85 lejt kellene kidobnia az ablakon felesleges orvosi papírokért, de inkább nem mondok semmit, mert a végén még megbuktat, s nem lehetek fotóriporter, **csak rendőr, vagy csendőr, vagy politikus**.

Végigütögeti a hátam, kérdi, hogy fáj-e. Most nem fáj, mondom, de időnként megesik, hogy fáj itt ebben a pontban. Hajoljak le egyenes lábbal, s fogjam meg a lábfejem. Megfogom. Mikor fájni szokott a hátam, akkor le tudok-e hajolni, s megfogni a lábfejem? Hát, ezt nem tudom, mondom, mikor fájni szokott a hátam, **akkor nem azon jár az agyam, hogy a lábfejemet fogdossam**.

Átmegyünk a másik szobába. Vékonyabb-e egyik lábam, mint a másik? Valószínűleg. De el van-e sorvadva valamelyik? Nem. A fotóriporter munkája csak fotózásról szól-e, vagy írni is kell? Hát írni is szoktam ilyen-olyan butaságokat a képek alá. Na, akkor álljak az ajtófélfá alá, s olvassam a falon lévő plakátról a legalsó sort.

Elég nehezen megy így szemüveg nélkül, de olvasom szorgosan, úgy, hogy esik ki a szemem. Sikerül felismernem a betűket, tehát mehetek újságírónak. Aláírja a papírt, talán le is pecsételi, viszont látásra, isten áldja meg.

Összegezve: **közel 100 lej** (orvosi vizitdíj és üzemanyag), és egy fél nap mászkálás. Enyhén frájernek érzem magam, pénzt adtam azért, hogy aztán dolgozhassak, egy olyan világban, melyben sokkal divatosabb, hogy az ember szépen üljön otthon, s várja a pénzt, amit azért adnak, mert nem dolgozik.

Na, de legalább most már semmi sem állhatja útját az angazsáltatásomnak, új munkahelyem van. Szeretnék egy munkáról szóló idézettel zárni. Vagy lehet, hogy mégsem?